

Küngös, 1885. november 17. – Vác, 1950. szeptember 15.

Apja jómódú földbérlő volt. Budapesten járt elemibe, 1903-ban a székesfehérvári római katolikus főgimnáziumban érettségizett, majd 1907-ig a budapesti Királyi Magyar Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karának hallgatója. Ügyvédi szigorlatait 1909-ben tette le, 1912-ben ügyvédi irodát nyitott a IX. kerületben. Egyetemi hallgatóként kapcsolatba került a polgári radikális körökkel, tagja volt a Galilei Körnek és a Társadalomtudományi Társaságnak. Az első világháborúban, 1914-ben a keleti frontra irányították, 1915-ben orosz hadifogságba esett, 1918 júniusában tért haza. A Tanácsköztársaság idején a Közoktatásügyi Népbiztosság propagandacsoportjában előadó, majd a Vörös Hadsereg katonája. A kommün megdöntése után Bécsbe menekült. Húsz hónappal később hazatért, újból megnyitotta ügyvédi irodáját, majd bekapcsolódott a Magyarországi Szociáldemokrata Párt munkájába. Főként a népoktatás területén végzett mozgalmi munkát, már 1926-ban Machiavelli és Mussolini címmel tartott előadást. Tagja volt az 1929-ben létrehozott Szocialista Jogászok Szervezetének és vezetőségi tagja az Országos Munkásjogvédő Irodának. Az 1930-as években az MSZDP Budapest VIII. kerületi szervezetének az elnöke volt. 1931-ben beválasztották az MSZDP fellebbezési bizottságába. 1933 és 1935, majd 1939 és 1944 között tagja a párt országos vezetőségének, 1943-ban bekerült az öttagú elnökségbe is. Az 1935. és 1939. évi választásokon a főváros dél-pesti választókerületében képviselőjelölt volt, de nem jutott be az Országgyűlésbe. A német megszállás alatt illegalitásban élt. 1945. januárban tért vissza a közéletbe, beválasztották a Budapesti Nemzeti Bizottságba és a fővárosi törvényhatósági bizottságba. 1945-től a Községi Takarékpénztár Rt. Igazgatóságának az alelnöke. 1945. április 2-ától az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, május 1-jétől a parlamenti frakció intézőbizottsága tagja. 1945. július 21-én kinevezték igazságügy-miniszterré. Augusztus 20-tól az SZDP politikai bizottsági, illetve pártvezetőségi tagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a nagy-budapesti választókerületben újra mandátumot szerzett, 1947. augusztus 31-én is a fővárosból jutott be a törvényhozásba; 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti listájáról választották be a törvényhozásba. Tagja lett az Országgyűlés Politikai Bizottságának. Az 1947. augusztus 31-i választásokon elkövetett visszaélések miatt 1947. szeptember elején bejelentette kormánytagságáról való lemondását, majd a "ministersztrájk" után társaival visszatért a kormányba. 1948-ban az SZDP főtítkárhelyettese. A két munkáspárt egyesítése után bekerült a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségébe. 1949-ben még a Népgazdasági Tanácsba is bekerült. 1950. július 8-án koholt vádak alapján letartóztatták, hivatalosan 1950. július 17-ig a kormány tagja maradt. A Szakasits Árpád és társai elleni perben szándékozták elítélni, azonban a vizsgálati eljárás során, ma már kideríthetetlen körülmények között, a Princz Gyula ezredes verőlegényeitől elszenvedett bántalmazások következtében a börtönben meghalt. A váci református temetőben, jeltelen sírban temették el. A Legfelsőbb Bíróság 1956. június 15-én bűncselekmény hiányában felmentette és rehabilitálta. 1945-től a Magyar–Francia Társaság tiszteletbeli elnöke, a Legfelső Ötös Sporttanács tagja, később a Sportfőtanács elnöke. 1948-tól a Magyar Labdarúgó Szövetség elnöke és a Magyar–Szovjet Művelődési Társaság elnöki választmányának a tagja. 1946-tól a Magyar–Latin-amerikai Társaság, a Magyar Írók Szövetsége Baráti Társasága

elnöke és a Kossuth-émlékbizottság tiszteletbeli elnöke. 1947-től a FÉSZEK Művészklub elnöki tanácsának a tagja, 1948-ban a Magyar Jogászszövetség elnöke volt.